Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 19. decembra 2024*

„Predhodno odločanje – Območje svobode, varnosti in pravice – Mejni nadzor, azil in priseljevanje – Azilna politika – Direktiva 2013/32/EU – Skupni postopki za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite – Prošnja za mednarodno zaščito – Razlogi za nedopustnost – Člen 2(q) – Pojem ‚naknadna prošnja‘ – Člen 33(2)(d) – Zavrženje prošnje za mednarodno zaščito kot nedopustne s strani države članice zaradi zavrnitve predhodne prošnje, podane v drugi državi članici, ali zaradi prekinitve postopka v zvezi s predhodno prošnjo s strani druge države članice“

V združenih zadevah C-123/23 in C-202/23, [Khan Yunis in Baabda],[i]

katerih predmet sta predloga za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ju je vložilo Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu, Nemčija) z odločbama z dne 28. oktobra 2022, ki sta na Sodišče prispeli 1. marca 2023 (C-123/23) in 28. marca 2023 (C-202/23), v postopkih

N. A. K.,

E. A. K.,

Y. A. K. (C-123/23),

M. E. O. (C-202/23)

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi I. Jarukaitis, predsednik četrtega senata v funkciji predsednika petega senata, D. Gratsias (poročevalec) in E. Regan, sodnika,

generalni pravobranilec: N. Emiliou,

sodna tajnica: A. Juhász-Tóth, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 29. februarja 2024,

* Jezik postopka: nemščina.

[i] Ime te zadeve je izmišljeno. Ne ustreza resničnemu imenu nobene od strank v postopku.

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za nemško vlado J. Möller, A. Hoesch in R. Kanitz, agenti,

– za francosko vlado R. Bénard in J. Illouz, agenta,

– za Evropsko komisijo A. Azéma, J. Hottiaux, B. Schima in J. Vondung, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 27. junija 2024

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predloga za sprejetje predhodne odločbe se nanašata na razlago člena 33(2)(d) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60) v povezavi s členom 2(q) te direktive.

2 Ta predloga sta bila vložena v okviru dveh sporov med osebami N. A. K., E. A. K. in Y. A. K. (zadeva C-123/23) ter osebo M. E. O. (zadeva C-202/23) na eni strani in Bundesrepublik Deutschland (Zvezna republika Nemčija) na drugi strani glede zakonitosti dveh odločb Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (zvezni urad za migracije in begunce, Nemčija) (v nadaljevanju: zvezni urad), s katerima so bile prošnje teh oseb za azil zavržene kot nedopustne.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2011/95/EU

3 Člen 2 Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9), naslovljen „Opredelitve pojmov“, določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

(a) ‚mednarodna zaščita‘ pomeni status begunca in status subsidiarne zaščite, kot sta opredeljena v točkah (e) in (g);

(b) ‚upravičenec do mednarodne zaščite‘ pomeni osebo, ki ji je priznan status begunca ali status subsidiarne zaščite, kot sta opredeljena v točkah (e) in (g);

[…]

(d) ‚begunec' pomeni državljana tretje države, ki se zaradi utemeljenega strahu pred preganjanjem zaradi rasne, verske, nacionalne pripadnosti, političnega prepričanja ali pripadnosti določeni družbeni skupini nahaja izven države, katere državljan je, in ne more ali zaradi tega strahu noče izkoristiti zaščite te države, ali osebo brez državljanstva, ki se nahaja izven države prejšnjega običajnega prebivališča zaradi enakih razlogov, kot so navedeni zgoraj, in se ne more ali zaradi tega strahu noče vrniti vanjo, in za katera se ne uporablja člen 12;

(e) ‚status begunca' pomeni priznanje državljana tretje države ali osebe brez državljanstva kot begunca s strani države članice;

(f) ‚oseba, upravičena do subsidiarne zaščite' pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki ne izpolnjuje pogojev za begunca, a je bilo v zvezi z njim/njo izkazano, da obstajajo utemeljeni razlogi za prepričanje, da bi se zadevna oseba, če bi se vrnila v izvorno državo, ali v primeru osebe brez državljanstva v državo prejšnjega običajnega prebivališča, soočila z utemeljenim tveganjem, da utrpi resno škodo, kot je opredeljena v členu 15, in za katero se člen 17(1) in (2) ne uporablja in ki ne more ali zaradi takega tveganja noče izkoristiti zaščite te države;

(g) ‚status subsidiarne zaščite' pomeni priznanje državljana tretje države ali osebe brez državljanstva kot osebe, upravičene do subsidiarne zaščite, s strani države članice;

(h) ‚prošnja za mednarodno zaščito' pomeni prošnjo državljana tretje države ali osebe brez državljanstva za zaščito s strani države članice, ki se lahko razume kot prošnjo za status begunca ali status subsidiarne zaščite in ki ne zahteva izrecno druge vrste zaščite izven področja uporabe te direktive, za katero se lahko zaprosi posebej;

[…]"

Direktiva 2013/32

4 V uvodni izjavi 13 Direktive 2013/32 je navedeno:

„Približevanje postopkovnih pravil za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite bi moralo pripomoči k omejevanju sekundarnega gibanja prosilcev za mednarodno zaščito med državami članicami v primerih, kadar takšno gibanje povzročajo razlike med pravnimi okviri, in vzpostavilo enake pogoje za uporabo Direktive [2011/95] v državah članicah."

5 Člen 2 te direktive, naslovljen „Opredelitev pojmov", določa:

„V tej direktivi:

[…]

(b) ‚prošnja za mednarodno zaščito' ali ‚prošnja' pomeni prošnjo državljana tretje države ali osebe brez državljanstva za zaščito s strani države članice, ki se lahko razume kot prosilec za status begunca ali subsidiarne zaščite in ki ne zahteva izrecno druge vrste zaščite zunaj področja uporabe Direktive [2011/95];

[…]

(e) ‚dokončna odločba' pomeni odločbo o tem, ali se državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva prizna status begunca ali subsidiarne zaščite na podlagi Direktive [2011/95] in zoper katero ni več možno pravno sredstvo v okviru poglavja V te direktive ne glede na to, ali je do zaključka postopka s pravnim sredstvom prosilcem dovoljeno, da ostanejo v zadevni državi članici;

(f) ‚organ za presojo' pomeni kateri koli parasodni ali upravni organ v državi članici, ki je odgovoren za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito in je pristojen izdajati odločbe na prvi stopnji v takih primerih;

[…]

(q) ‚naknadna prošnja' pomeni nadaljnjo prošnjo za mednarodno zaščito, podano po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo, vključno s primeri, ko je prosilec prošnjo izrecno umaknil, in primeri, ko je organ za presojo prošnjo zavrnil po njenem implicitnem umiku v skladu s členom 28(1)."

6 Člen 6 navedene direktive, naslovljen „Dostopnost postopka", določa:

„1. Ko prosilec poda prošnjo za mednarodno zaščito pri organu, ki je po nacionalnem pravu pristojno za evidentiranje takšnih prošenj, se prošnja evidentira najpozneje tri delovne dni potem, ko je prošnja podana.

Če se prošnja za mednarodno zaščito poda pri drugih organih, za katere je verjetno, da bodo prejeli takšne prošnje, vendar po nacionalnem pravu niso pristojni za evidentiranje, države članice zagotovijo, da se prošnja evidentira najpozneje šest dni potem, ko je prošnja podana.

[…]

2. Države članice zagotovijo, da ima oseba, ki poda prošnjo za mednarodno zaščito, dejansko možnost, da jo vloži v najkrajšem možnem času. Kadar prosilec ne vloži svoje prošnje, lahko država članica uporabi člen 28.

[…]"

7 Člen 28 iste direktive, naslovljen „Postopek v primeru implicitnega umika prošnje ali odstopa od nje", določa:

„1. Kadar obstajajo upravičeni razlogi za domnevo, da je prosilec za implicitno umaknil svojo prošnjo ali od nje odstopil, države članice zagotovijo, da organ za presojo sprejme sklep o prekinitvi postopka ali, če na podlagi ustrezne vsebinske preučitve prošnje v skladu s členom 4 Direktive [2011/95] šteje, da je prošnja neutemeljena, odločbo o zavrnitvi prošnje.

Države članice lahko domnevajo, da je prosilec implicitno umaknil prošnjo za mednarodno zaščito ali od nje odstopil, zlasti kadar se ugotovi:

(a) da se ni odzval na zahteve, da sporoči bistvene informacije za svojo prošnjo v smislu člena 4 Direktive [2011/95] ali se ni udeležil osebnega razgovora, kot je določen v členih 14 do 17 te direktive, razen če v razumnem roku dokaže, da je bila njegova opustitev posledica okoliščin, na katere ni mogel vplivati;

(b) da je pobegnil ali brez dovoljenja zapustil kraj, kjer je živel ali bil pridržan, ne da bi to v razumnem roku sporočil pristojnemu organu, ali da v razumnem roku ni izpolnil obveznosti javljanja ali drugih obveznosti komuniciranja, razen če prosilec dokaže, da je bilo to posledica okoliščin, na katere ni mogel vplivati.

[…]

2. Države članice zagotovijo, da je prosilec, ki se ponovno javi pristojnemu organu po izdaji sklepa o prekinitvi postopka iz odstavka 1 tega člena, upravičen zahtevati ponovno uvedbo njegovega postopka ali podati novo prošnjo, za katero se ne uporablja postopek iz členov 40 in 41.

Države članice lahko določijo rok najmanj devetih mesecev, po katerem postopka ni mogoče ponovno uvesti, nova prošnja pa se obravnava kot naknadna prošnja, za katero se uporablja postopek iz členov 40 in 41. Države članice lahko določijo, da se lahko postopek nadaljuje samo enkrat.

Države članice zagotovijo, da takšna oseba ni odstranjena v nasprotju z načelom nevračanja.

Države članice lahko organu za presojo dovolijo, da se obravnavanje prošnje nadaljuje v fazi, v kateri je bilo prekinjeno.

3. Ta člen ne posega v Uredbo (EU) št. 604/2013 [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31, v nadaljevanju: Uredba Dublin III)].“

8 Člen 33 Direktive 2013/32, naslovljen „Nedopustne prošnje“, določa:

„1. Poleg primerov, v katerih se prošnja ne preučuje v skladu z Uredbo [Dublin III], se od držav članic ne zahteva, da preučijo, ali prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito v skladu z Direktivo [2011/95], kadar se prošnja šteje za nedopustno v skladu s tem členom.

2. Države članice lahko štejejo prošnjo za mednarodno zaščito za nedopustno le, če:

[…]

(d) je prošnja naknadna prošnja, ne da bi se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95], oziroma ne da bi prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve; […]

[…]“

9 Člen 40 te direktive, naslovljen „Naknadna prošnja“, določa:

„1. Kadar oseba, ki je zaprosila za mednarodno zaščito v državi članici, poda naknadne navedbe ali vloži naknadno prošnjo v isti državi članici, ta država članica obravnava te naknadne navedbe ali elemente naknadne prošnje v okviru obravnavanja predhodne prošnje ali v okviru preizkusa izdane odločbe ali odločanja o pritožbi zoper izdano odločbo, če lahko pristojni organi v teh postopkih upoštevajo in obravnavajo vse elemente naknadnih navedb ali naknadne prošnje.

2. Za namene odločanja o dopustnosti prošnje za mednarodno zaščito v skladu s členom 33(2)(d) je naknadna prošnja za mednarodno zaščito najprej predmet predhodne obravnave o tem, ali so se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95], oziroma je prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve.

[…]

5. Kadar se v skladu s tem členom obravnavanje naknadne prošnje ne nadaljuje, se naknadna prošnja šteje za nedopustno v skladu s členom 33(2)(d).

[…]

7. Kadar oseba, v zvezi s katero je treba izvršiti odločbo o premestitvi v skladu z Uredbo [Dublin III], poda naknadne navedbe ali vloži naknadno prošnjo v državi, ki izvede premestitev, takšne navedbe ali naknadne prošnje v skladu s to direktivo obravnava odgovorna država članica, kot je določeno v navedeni uredbi.“

10 Člen 41 navedene direktive, naslovljen „Izjeme glede pravice ostati v državi članici v primeru naknadne prošnje“, v odstavku 1 določa:

„Države članice lahko predvidijo izjemo glede pravice ostati na njihovem ozemlju, kadar oseba:

(a) vloži prvo naknadno prošnjo, katere obravnavanje se v skladu s členom 40(5) ne nadaljuje, samo zato da bi odložila ali onemogočila izvršitev odločbe, na podlagi katere bi morala biti ta oseba odstranjena, ali

(b) po izdaji dokončnega sklepa o nedopustnosti prve naknadne prošnje v skladu s členom 40(5) ali dokončne odločbe o zavrnitvi te prošnje kot neutemeljene poda drugo naknadno prošnjo v isti državi članici.

Države članice lahko predvidijo takšno izjemo le, kadar organ za presojo meni, da odločba o vrnitvi ne bo povzročila neposrednega ali posrednega vračanja, s katerim bi bile kršene mednarodne obveznosti in obveznosti Unije te države članice.“

Uredba Dublin III

11 V skladu s členom 48, prvi odstavek, Uredbe Dublin III je bila s to uredbo razveljavljena Uredba Sveta (ES) št. 343/2003 z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 109), ki je v skladu s svojim členom 24 nadomestila Konvencijo o določanju države, odgovorne za obravnavanje prošenj za azil, vloženih v eni od držav članic Evropskih skupnosti, podpisano v Dublinu 15. junija 1990 (UL 1997, C 254, str. 1).

12 Uredba Dublin III v skladu s členom 1, naslovljenim „Predmet urejanja“, določa merila in mehanizme za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, imenovane „odgovorna država članica“.

13 V poglavju II te uredbe, naslovljenem „Splošna načela in zaščitni ukrepi“, njen člen 3, naslovljen „Dostop do postopka za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito“, v odstavku 1 določa:

„Države članice obravnavajo vsako prošnjo za mednarodno zaščito državljana tretje države ali osebe brez državljanstva, ki prošnjo vloži na ozemlju katere koli izmed članic, tudi na meji ali na tranzitnem območju. Prošnjo obravnava ena sama država članica, in sicer tista, ki je za to odgovorna glede na merila iz poglavja III.“

14 Člen 17 navedene uredbe, naslovljen „Diskrecijske klavzule“, v odstavku 1, prvi in drugi pododstavek, določa:

„Z odstopanjem od člena 3(1) se lahko vsaka država članica odloči, da obravnava prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo v njej vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila iz te uredbe.

Država članica, ki se odloči, da bo prošnjo za mednarodno zaščito obravnavala v skladu s tem odstavkom, postane odgovorna država članica in prevzame obveznosti v zvezi s to odgovornostjo. […]“

15 Člen 18 iste uredbe, naslovljen „Obveznosti odgovorne države članice“, določa:

„1. Odgovorna država članica po tej uredbi, je zavezana, da:

(a) pod pogoji iz členov 21, 22 in 29 sprejeti prosilca, ki je vložil prošnjo v drugi državi članici;

(b) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti prosilca, katerega prošnja se obravnava in ki je podal prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;

(c) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je umaknila prošnjo, ki se obravnava, in podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;

(d) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, katere prošnjo je zavrnila in ki je podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje.

2. […]

V primerih, ki spadajo v področje uporabe odstavka 1(c) in kadar je odgovorna država članica, potem ko je prosilec prošnjo umaknil, njeno obravnavo prekinila pred sprejetjem vsebinske odločitve na prvi stopnji, ta država članica zagotovi, da ima prosilec pravico zahtevati dokončanje obravnave njegove prošnje ali vložiti novo prošnjo za mednarodno zaščito, ki ne bo obravnavana kot naknadna prošnja, kot je določeno v Direktivi [2013/32]. V takih primerih države članice zagotovijo dokončanje obravnave.“

16 Člen 27 Uredbe Dublin III, naslovljen „Pravna sredstva“, v odstavku 1 določa:

„Prosilec ali druga oseba iz člena 18(1)(c) ali (d) ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva v obliki pritožbe zoper odločitev o predaji ali ponovnega dejanskega in zakonskega pregleda te odločitve pred sodiščem ali razsodiščem.“

17 Člen 29 te uredbe, naslovljen „Načini in roki“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Predaja prosilca ali druge osebe iz člena 18(1)(c) ali (d) iz države članice, ki poda zahtevo, v odgovorno državo članico, se izvede v skladu z nacionalno zakonodajo države članice, ki poda zahtevo, po posvetu med zadevnima državama članicama, kakor hitro je to praktično izvedljivo in najkasneje v šestih mesecih po odobritvi zahteve, da bo druga država članica sprejela ali ponovno sprejela zadevno osebo ali končni odločitvi o pritožbi ali ponovnem pregledu, če v skladu s členom 27(3) obstaja odložilni učinek.

[…]

2. Kadar se predaja ne opravi v roku šestih mesecev, je odgovorna država članica oproščena svoje obveznosti sprejema ali ponovnega sprejema zadevne osebe, odgovornost pa se nato prenese na državo članico, ki poda zahtevo. Ta rok se lahko podaljša na največ eno leto, če predaja ni bila možna, ker je zadevna oseba v zaporu, ali na največ osemnajst mesecev, če zadevna oseba pobegne.“

Nemško pravo

AsylG

18 Člen 26a Asylgesetz (zakon o azilu) (BGBl. 2008 I, str. 1798), v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: AsylG), naslovljen „Varne tretje države“, v odstavku 2 določa:

„Varne tretje države so države članice [Unije] in države, navedene v Prilogi I.“

19 Člen 29 AsylG, naslovljen „Nedopustne prošnje“, v odstavku 1 določa:

„Prošnja za azil ni dopustna, če:

[…]

5. v primeru naknadne prošnje na podlagi člena 71 ali druge prošnje na podlagi člena 71a ni treba nadaljevati azilnega postopka.“

20 Člen 31 AsylG, naslovljen „Odločbe zveznega urada o prošnjah za azil“, v odstavku 2 določa:

„V odločbah o dopustnih prošnjah za azil […] je treba izrecno ugotoviti, ali se tujcu prizna status begunca ali subsidiarne zaščite ter ali se mu prizna pravica do azila. […]“

21 Člen 71 AsylG, naslovljen „Naknadna prošnja“, v odstavku 1 določa:

„Če tujec po umiku ali dokončni zavrnitvi predhodne prošnje za azil ponovno vloži prošnjo za azil (naknadna prošnja), se azilni postopek nadaljuje samo, če so izpolnjeni pogoji iz člena 51, od (1) do (3), Verwaltungsverfahrensgesetz [(zakon o upravnem postopku) (BGBl. 2003 I, str. 102, v nadaljevanju: VwVfG)]; za presojo je pristojen zvezni urad. […]“

22 Člen 71a AsylG, naslovljen „Druga prošnja“, v odstavku 1 določa:

„Če tujec po neuspešnem končanju azilnega postopka v varni tretji državi (člen 26a), za katero veljajo predpisi [Unije] o pristojnosti za izvajanje azilnih postopkov ali s katero je Zvezna republika Nemčija o tem sklenila mednarodno pogodbo, na zveznem ozemlju poda prošnjo za azil (drugo prošnjo), se azilni postopek nadaljuje samo, če je Zvezna republika Nemčija pristojna za izvajanje azilnega postopka in če so izpolnjeni pogoji iz člena 51, od (1) do (3), [VwVfG]; za presojo je pristojen zvezni urad.“

VwVfG

23 Člen 51 VwVfG v odstavkih 1 in 2 določa:

„(1) Organ na predlog stranke odloča o razveljavitvi ali spremembi dokončnega upravnega akta, če:

1. se je dejanski ali pravni položaj, na katerem temelji ta upravni akt, po njegovi izdaji spremenil v korist stranke;

2. obstajajo novi dokazi, na podlagi katerih bi bila izdana ugodnejša odločba za stranko;

[…]

(2) Predlog je dopusten le, če stranka brez hude malomarnosti ni mogla v predhodnem postopku uveljavljati razloga za ponovno uvedbo postopka, vključno z vložitvijo pritožbe.“

Spora o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

Zadeva C-123/23

24 N. A. K. je mati E. A. K. in Y. A. K., mladoletnih otrok, katerih zakonita zastopnica je. So Palestinci brez državljanstva iz Gaze. Po lastnih navedbah so te osebe v Nemčijo vstopile 11. novembra 2019, 15. novembra 2019 pa so zaprosile za azil. Njihove vloge so bile evidentirane 22. novembra 2019. N. A. K. je v utemeljitev teh prošenj navedla, da je Hamas njo in njena otroka preganjal zaradi političnih dejavnosti njenega moža. Poleg tega naj bi jo njeni starši želeli prisiliti, da svoja otroka preda družini svojega moža in da se sama vrne k svojim staršem.

25 Iz navedb N. A. K. in poizvedb, ki jih je opravil zvezni urad, je razvidno, da je N. A. K. predhodno vložila prošnji za azil pri pristojnih organih Kraljevine Španije in Kraljevine Belgije. Zahtevo za ponovni sprejem, ki jo je zvezni urad naslovil na pristojni španski organ, je ta organ zavrnil. Pristojnemu belgijskemu organu ni bila poslana nobena zahteva za ponovni sprejem.

26 Belgijski pristojni organ je 5. marca 2021 v odgovor na zahtevo zveznega urada po informacijah navedel, da je bila prošnja za mednarodno zaščito, ki jo je N. A. K. vložila 21. avgusta 2018, zavrnjena z odločbo z dne 5. julija 2019, zoper katero ni bila vložena pritožba. Pristojni belgijski organ je med drugim ugotovil, da ni bilo dokazano, da bi bila N. A. K. v izvorni državi verjetno preganjanja ali bi ji nastala resna škoda.

27 Zvezni urad je z odločbo z dne 25. maja 2021 zavrnil prošnje za azil, ki so jih vložile osebe N. A. K., E. A. K. in Y. A. K., ker je ugotovil, da se v bistvu uporablja člen 71a AsylG in da pogoji, ki bi lahko upravičili začetek novega azilnega postopka, niso bili izpolnjeni. Osebe N. A. K., E. A. K. in Y. A. K so 9. junija 2021 pri Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu, Nemčija), ki je predložitveno sodišče, vložile tožbo zoper navedeno odločbo.

28 Navedeno sodišče navaja, da iz sodb z dne 20. maja 2021, L. R. (Prošnja za azil, ki jo je Norveška zavrnila) (C-8/20, EU:C:2021:404), in z dne 22. septembra 2022, Bundesrepublik Deutschland (Prošnja za azil, ki jo je Danska zavrnila) (C-497/21, EU:C:2022:721), izhaja, da določbe, kakršna je člen 71a AsylG, ni mogoče uporabiti, če je prvo prošnjo iste zadevne osebe za azil zavrnila tretja država oziroma država članica, ki ni tista, v kateri je bila podana druga prošnja, in ki ne uporablja Direktive 2011/95. Sodišče pa naj bi izrecno pustilo odprto vprašanje, ali se taka določba lahko uporabi, če prvo prošnjo za azil zavrne druga država članica, ki uporablja to direktivo. To vprašanje pa naj bi bilo odločilno za rešitev spora o glavni stvari, saj naj v obravnavani zadevi prosilci v skladu s členom 33(2)(d) Direktive 2013/32 in členom 71a(1) AsylG v povezavi s členom 51(1) in (2) VwVfG ne bi predložili novih elementov ali ugotovitev, s katerimi bi bilo mogoče upravičiti obravnavanje njihove prošnje.

29 V zvezi s tem predložitveno sodišče meni, da pojem „naknadna prošnja“ v smislu člena 2(q) Direktive 2013/32 zajema tudi primer prošnje za mednarodno zaščito, ki je vložena po tem, ko je druga država članica Unije sprejela dokončno odločbo o podobni predhodni prošnji istega prosilca, tako da se člen 33(2)(d) te direktive za tako prošnjo uporablja.

30 Ob upoštevanju teh okoliščin je Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 33(2)(d) Direktive [2013/32] v povezavi z njenim členom 2(q) razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, v skladu s katero je treba prošnjo za mednarodno zaščito, vloženo v tej državi članici, zavreči kot nedopustno, če je druga država članica prošnjo za mednarodno zaščito, ki je bila predhodno vložena v tej drugi državi članici, dokončno zavrnila kot neutemeljeno?“

Zadeva C-202/23

31 M. E. O., libanonski državljan, je 2. marca 2020 vstopil v Nemčijo in podal prošnjo za azil, ki jo je zvezni urad evidentiral 30. aprila 2020. Po poizvedbi zveznega urada je bilo ugotovljeno, da je M. E. O. pred vstopom v Nemčijo podal prošnjo za mednarodno zaščito na Poljskem.

32 Poljski organi so z dopisom z dne 29. aprila 2020 zahtevo za ponovni sprejem M. E. O. odobrili. Z odločbo z dne 25. junija 2020, ki je bila M. E. O. vročena 1. julija 2020, je zvezni urad njegovo prošnjo za azil zavrgel kot nedopustno in odredil njegovo odstranitev na Poljsko. M. E. O. je zoper to odločbo vložil tožbo, skupaj s predlogom za izdajo začasne odredbe. Zadnjenavedeni predlog je bil zavrnjen 31. julija 2020. Vendar iz navedb predložitvenega sodišča izhaja, da odločbe o odstranitvi M. E. O. na Poljsko ni bilo mogoče izvršiti, čeprav ni bilo mogoče šteti, da je M. E. O. pobegnil v smislu člena 29(2) Uredbe Dublin III.

33 Zvezni urad je 2. februarja 2021 odločbo z dne 25. junija 2020 razveljavil z obrazložitvijo, da se je rok za predajo M. E. O. na Poljsko iztekel. Poleg tega so poljski organi v odgovor na zahtevo zveznega urada ta urad obvestili, da je bil postopek v zvezi s prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo

je podal M. E. O. na Poljskem, prekinjen 20. aprila 2020, ker je M. E. O. prebival v Nemčiji. Predložitveno sodišče navaja, da bi se v skladu s poljsko ureditvijo ta postopek na predlog M. E. O. lahko ponovno uvedel v devetih mesecih od njegove prekinitve, to je do 20. januarja 2021.

34 Zvezni urad je z odločbo z dne 14. julija 2021 prošnjo za azil, ki jo je vložil M. E. O., zavrgel kot nedopustno in mu zagrozil z odstranitvijo v Libanon. M. E. O. je 27. julija 2021 zoper to odločbo vložil tožbo pri predložitvenem sodišču. Navedeno sodišče je z odločbo z dne 31. avgusta 2021 izvršitev odločbe o odstranitvi odložilo.

35 Predložitveno sodišče navaja, da so glede na dejansko stanje v postopku v glavni stvari pogoji za uporabo člena 71a AsylG izpolnjeni, tako da bi bilo treba prošnjo za azil, ki jo je podal M. E. O., zavreči kot nedopustno. Predložitveno sodišče namreč na eni strani meni, da je treba to določbo razlagati tako, da se uporablja, če je bil azilni postopek v varni tretji državi v smislu člena 26a AsylG končan na dan prenosa odgovornosti za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito na Zvezno republiko Nemčijo v skladu s členom 29(2) Uredbe Dublin III. Tako naj bi bilo v obravnavani zadevi, saj naj bi se rok za nadaljevanje postopka v zvezi s prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo je M. E. O. podal na Poljskem, iztekel 20. januarja 2021, medtem ko naj bi Zvezna republika Nemčija postala odgovorna za obravnavanje prošnje M. E. O. za mednarodno zaščito po izteku roka iz člena 29(1) Uredbe Dublin III, in sicer v šestih mesecih od odločitve, sprejete 31. julija 2020, o predlogu M. E. O. za izdajo začasne odredbe zoper odločbo o njegovi odstranitvi na Poljsko, to je 31. januarja 2021.

36 Na drugi strani, člen 51(1) in (2) VwVfG naj se v obravnavani zadevi ne bi uporabljal, ker naj bi prošnja za azil, ki jo je M. E. O. podal v Nemčiji, temeljila na dejstvih, ki so nastala pred njegovim odhodom iz Libanona. Treba pa naj bi bilo domnevati, da se je M. E. O. v utemeljitev svoje prošnje za mednarodno zaščito, podane na Poljskem, skliceval na ista dejstva ali da bi to lahko storil, tako da naj teh dejstev ne bi bilo mogoče šteti za nove elemente, na katere se brez hude malomarnosti ni mogel sklicevati.

37 Vendar predložitveno sodišče meni, da če bi se izkazalo, da pravo Unije nasprotuje določbi, kakršna je člen 71a AsylG, ker nove prošnje za mednarodno zaščito ne bi bilo mogoče šteti za „naknadno prošnjo“ v smislu člena 2(q) Direktive 2013/32, kadar je dokončno odločbo o predhodni prošnji istega prosilca sprejela druga država članica Unije, bi bilo treba tožbi M. E. O. ugoditi.

38 Če bi se štelo, da je novo prošnjo za mednarodno zaščito mogoče opredeliti kot „naknadno prošnjo“ v smislu tega člena 2(q), tudi če je ta druga država članica postopek v zvezi s predhodno prošnjo istega prosilca, podano v drugi državi članici, prekinila, ker naj prosilec tega postopka ne bi nadaljeval, se predložitveno sodišče sprašuje, ali člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 nasprotuje zavrženju nove prošnje kot nedopustne, dokler je ponovno odprtje postopka o predhodni prošnji še mogoče. Če je tako, se predložitveno sodišče sprašuje, ali določitev roka, v katerem lahko prosilec predlaga ponovno uvedbo postopka v zvezi s svojo prejšnjo prošnjo, spada na področje uporabe nacionalnega prava ali prava Unije, in če bi za to določitev veljalo pravo Unije, kakšen je rok, določen v pravu Unije.

39 Ob upoštevanju teh okoliščin je Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba člen 33(2)(d) Direktive [2013/32] v povezavi s členom 2(q) te direktive razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, v skladu s katero je treba prošnjo za mednarodno zaščito, ki se vloži v tej državi članici, zavreči kot nedopustno, če je prosilec prej že zaprosil za mednarodno zaščito v drugi državi članici, ki je ta postopek ustavila, ker je prosilec v tej državi članici odstopil od prošnje?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen:

Ali je treba člen 33(2)(d) Direktive [2013/32] v povezavi s členom 2(q) te direktive razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, v skladu s katero je treba prošnjo za mednarodno zaščito, ki se vloži v tej državi članici, zavreči kot nedopustno, če je prosilec prej že zaprosil za mednarodno zaščito v drugi državi članici, ki je ta postopek ustavila, ker je prosilec v tej drugi državi članici odstopil od prošnje, čeprav lahko druga država članica še vedno ponovno začne azilni postopek, ki poteka na njenem ozemlju, če prosilec v drugi državi članici vloži predlog za ponovni začetek azilnega postopka?

3. Če je odgovor na drugo vprašanje pritrdilen:

Ali pravo Unije določa, kateri datum je treba pri odločanju o prošnji za mednarodno zaščito upoštevati za presojo vprašanja, ali je azilni postopek, ki je bil v drugi državi članici predhodno ustavljen, še mogoče ponovno začeti, ali pa se to vprašanje presoja izključno na podlagi nacionalnega prava?

4. Če je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da pravo Unije vsebuje ustrezne določbe:

Kateri datum je treba na podlagi določb prava Unije pri odločanju o prošnji za mednarodno zaščito upoštevati za presojo vprašanja, ali je azilni postopek, ki je bil v drugi državi članici predhodno ustavljen, še mogoče ponovno začeti?“

Postopek pred Sodiščem

40 Predložitveno sodišče je v zadevi C-123/23 predlagalo, naj Sodišče v skladu s členom 53(3) Poslovnika to zadevo obravnava prednostno. Predsednik Sodišča je s sklepom z dne 18. aprila 2023 odločil, da temu predlogu ni treba ugoditi.

41 S sklepom predsednika Sodišča z dne 10. maja 2023 sta bili zadevi C-123/23 in C-202/23 združeni za pisni in ustni del postopka ter za izdajo sodbe.

Vprašanje v zadevi C-123/23

42 Predložitveno sodišče z vprašanjem v zadevi C-123/23 v bistvu sprašuje, ali je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 2(q) te direktive razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki določa možnost, da se kot nedopustna zavrže prošnja za mednarodno zaščito v smislu člena 2(b) navedene direktive, ki jo v tej državi članici poda državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, katerih predhodna prošnja za mednarodno zaščito, podana v drugi državi članici, je bila zavrnjena z dokončno odločbo, sprejeto v zadnjenavedeni državi članici.

43 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi njen kontekst in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del je (sodba z dne 28. oktobra 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Izročitev in *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, točka 67 in navedena sodna praksa).

44 Na prvem mestu, v zvezi z besedilom člena 33(2) Direktive 2013/32, v katerem so izčrpno našteti položaji, v katerih lahko države članice prošnjo za mednarodno zaščito štejejo za nedopustno (sodba z dne 20. maja 2021, L. R. (Prošnja za azil, ki jo je Norveška zavrnila), C-8/20, EU:C:2021:404, točka 31 in navedena sodna praksa), je treba navesti, da ta določba v točki (d) določa, da lahko države članice sprejmejo tako odločbo, kadar taka prošnja pomeni „naknadno prošnjo“, ne da bi se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite na podlagi Direktive 2011/95 oziroma ne da bi prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve.

45 Pojem „naknadna prošnja“ je v členu 2(q) Direktive 2013/32 opredeljen kot nadaljnja prošnja za mednarodno zaščito, podana po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo.

46 V tej opredelitvi sta tako povzeta pojma „prošnja za mednarodno zaščito“ in „dokončna odločba“, ki sta prav tako opredeljena v členu 2 te direktive, in sicer v točki (b) oziroma v točki (e).

47 Po eni strani je pojem „prošnja za mednarodno zaščito“ ali „prošnja“ v členu 2(b) Direktive 2013/32 opredeljen kot prošnja državljana tretje države ali osebe brez državljanstva za zaščito, podana „v državi članici“, ki jo je mogoče razumeti tako, da se z njo želi pridobiti status begunca ali status subsidiarne zaščite v smislu Direktive 2011/95.

48 Po drugi strani pa je pojem „dokončna odločba“ v členu 2(e) Direktive 2013/32 opredeljen kot odločba o tem, ali se državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva prizna status begunca ali status subsidiarne zaščite na podlagi Direktive 2011/95, zoper katero ni več možno pravno sredstvo v okviru poglavja V Direktive 2013/32.

49 Tako je treba ugotoviti, da besedilo člena 33(2)(d) Direktive 2013/32 v povezavi z določbami, navedenimi v točkah od 45 do 48 te sodbe, ne določa pogoja, v skladu s katerim bi morala biti nova prošnja za mednarodno zaščito, da bi bila opredeljena kot „naknadna prošnja“ in zavržena kot nedopustna zaradi neobstoja novih elementov ali ugotovitev, podana pri organih iste države članice, ki so sprejeli dokončno odločbo v zvezi s predhodno prošnjo istega prosilca.

50 Na drugem mestu, ta razlaga je potrjena s kontekstom te določbe.

51 Člen 40 Direktive 2013/32, ki podrobneje določa postopek, ki se uporablja za naknadne prošnje, namreč v odstavku 7 med drugim določa, da kadar oseba, v zvezi s katero je treba izvršiti odločitev o premestitvi v skladu z Uredbo Dublin III, poda naknadno prošnjo v državi članici, ki izvede premestitev, to prošnjo obravnava odgovorna država članica, kot je določeno v navedeni uredbi.

52 Iz člena 17(1) Uredbe Dublin III pa izhaja, da odločitve o predaji na podlagi te uredbe ni mogoče sprejeti, če je država članica, v kateri je zadevna oseba, sama obravnavala prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo je podala ta oseba, saj je ta država članica zaradi takšne obravnave postala „odgovorna država članica“ v smislu navedene uredbe in ne more več zaprositi za predajo prosilca v drugo državo članico.

53 Iz tega logično sledi, da je „naknadna prošnja“ iz člena 40(7) Direktive 2013/32 nova prošnja, podana v državi članici, ki je zaprosila za predajo, potem ko je država članica, v katero naj bi bila zadevna oseba predana, sprejela odločitev o predhodni prošnji istega prosilca. Ta določba tako potrjuje, da pojem „naknadna prošnja“, kot je opredeljen v členu 2(q) te direktive, zajema tudi primer, ko je nova prošnja podana po tem, ko je bila v drugi državi članici sprejeta odločitev o predhodni prošnji istega prosilca.

54 Tudi člen 40(1) Direktive 2013/32, ki se med drugim nanaša na možnost, da oseba, ki je v neki državi članici zaprosila za mednarodno zaščito, vloži „naknadno prošnjo v isti državi članici“, potrjuje razlago, navedeno v točki 49 te sodbe. Če bi morala biti namreč prošnja za mednarodno zaščito, da bi jo bilo mogoče opredeliti kot „naknadno prošnjo“ v smislu člena 2(q) te direktive, podana pri pristojnih organih iste države članice, kot je tista, ki je sprejela odločbo o prejšnji prošnji istega prosilca, bi bilo sklicevanje v členu 40(1) navedene direktive na naknadno prošnjo, podano „v isti državi članici“, odveč.

55 Na tretjem mestu, razlaga člena 33(2)(d) Direktive 2013/32, v skladu s katero lahko država članica novo prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo poda prosilec, čigar predhodna prošnja je bila zavrnjena z dokončno odločbo druge države članice, opredeli kot „naknadno prošnjo“ in jo zavrže kot nedopustno, če ni podprta z novimi elementi ali ugotovitvami, je tudi v skladu s ciljem omejevanja sekundarnega gibanja prosilcev za mednarodno zaščito med državami članicami, ki je cilj te direktive, kot je razvidno iz njene uvodne izjave 13.

56 Kot je namreč generalni pravobranilec v bistvu navedel v točkah od 82 do 84 sklepnih predlogov, bi lahko razlaga člena 33(2)(d) Direktive 2013/32 v smislu, da je novo prošnjo za mednarodno zaščito, podano pri pristojnih organih države članice, mogoče opredeliti kot „naknadno prošnjo“ in jo zavreči kot nedopustno zaradi neobstoja novih elementov ali ugotovitev le, če je bila predhodna prošnja istega prosilca zavrnjena z dokončno odločbo, ki jo sprejme ista država članica, spodbudila prosilce, katerih prošnje za mednarodno zaščito so pristojni organi države članice dokončno zavrnili, da se preselijo v drugo državo članico ali tretjo državo članico, da bi tam podali novo podobno prošnjo, v upanju, da bi celovita obravnava te prošnje, ki bi jo v skladu s to razlago morali opraviti organi teh drugih držav članic, privedla do rezultata, ki bi bil zanje ugoden.

57 Poudariti je treba še, da je možnost, da se nova prošnja za mednarodno zaščito, ki ne temelji na novih elementih ali ugotovitvah niti takih elementov ali ugotovitev ne razkriva, zavrže kot nedopustna, če je bila prejšnja prošnja istega prosilca zavrnjena z odločbo, ki jo je sprejela druga država članica, v skladu z načelom vzajemnega zaupanja med državami članicami, na katerem v skladu s sodno prakso Sodišča temelji skupni evropski azilni sistem in ki je v pravu Unije temeljno, saj omogoča vzpostavitev in ohranjanje območja brez notranjih meja (glej v tem smislu sodbo z dne 10. decembra 2020, Minister for Justice and Equality (Prošnja za mednarodno zaščito na Irskem), C-616/19, EU:C:2020:1010, točka 48 in navedena sodna praksa).

58 Poleg tega je treba navesti, da je razlaga člena 33(2)(d) Direktive 2013/32, navedena v točki 55 te sodbe, v skladu s sodno prakso Sodišča, ki izhaja iz sodbe z dne 22. septembra 2022, Bundesrepublik Deutschland (Prošnja za azil, ki jo je Danska zavrnila) (C-497/21, EU:C:2022:721).

59 Res je, da je Sodišče v navedeni sodbi razsodilo, da je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 v povezavi z njenim členom 2(q) in členom 2 Protokola (št. 22) o stališču Danske, priloženega Pogodbi EU in Pogodbi DEU, razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki ni Kraljevina Danska, s katero se določa možnost, da se kot nedopustna zavrže prošnja za mednarodno zaščito

v smislu člena 2(b) te direktive, ki jo je v tej drugi državi članici podal državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, katerih predhodno prošnjo za mednarodno zaščito, podano v Kraljevini Danski, je zadnjenavedena država članica zavrnila.

60 Vendar je Sodišče, kot je razvidno iz točk 35 in 43 navedene sodbe, to razlago člena 33(2)(d) Direktive 2013/32 obrazložilo s posebnim statusom, ki ga ima Kraljevina Danska v skladu s protokolom, navedenim v prejšnji točki, kar zadeva tretji del, naslov V, Pogodbe DEU, v katerega spadajo med drugim politike glede mejne kontrole, azila in priseljevanja. V skladu z navedenim protokolom se namreč Direktiva 2011/95 za to državo članico ne uporablja, tako da prošnja za mednarodno zaščito, podana pri pristojnih organih navedene države članice, ne more pomeniti prošnje „za status begunca ali status subsidiarne zaščite“ v smislu Direktive 2011/95.

61 Poleg tega je Sodišče v točki 46 sodbe z dne 22. septembra 2022, Bundesrepublik Deutschland (Prošnja za azil, ki jo je Danska zavrnila) (C-497/21, EU:C:2022:721), poudarilo, da razlaga člena 33(2)(d) Direktive 2013/32, podana v navedeni sodbi, ne vpliva na ločeno vprašanje, ali se pojem „naknadna prošnja“ uporablja za novo prošnjo za mednarodno zaščito, podano v državi članici po tem, ko je druga država članica, ki ni Kraljevina Danska, z dokončno odločbo zavrnila predhodno prošnjo.

62 Glede na navedeno je treba na vprašanje v zadevi C-123/23 odgovoriti, da je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 2(q) te direktive razlagati tako, da ne nasprotuje ureditvi države članice, ki določa možnost, da se kot nedopustna zavrže prošnja za mednarodno zaščito v smislu člena 2(b) navedene direktive, ki jo v tej državi članici poda državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, katerih predhodna prošnja za mednarodno zaščito, podana v drugi državi članici, za katero se uporablja Direktiva 2011/95, je bila zavrnjena z dokončno odločbo, sprejeto v zadnjenavedeni državi članici.

Vprašanja v zadevi C-202/23

63 Uvodoma je treba opozoriti, da mora Sodišče glede na ustaljeno sodno prakso v okviru postopka sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, uvedenega s členom 267 PDEU, nacionalnemu sodišču dati koristen odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. S tega vidika mora Sodišče po potrebi preoblikovati vprašanja, ki so mu bila predložena. Poleg tega lahko Sodišče presodi, da je treba upoštevati določbe prava Unije, na katere se nacionalno sodišče v besedilu svojega vprašanja ni sklicevalo (sodba z dne 15. julija 2021, Ministrstvo za obrambo, C-742/19, EU:C:2021:597, točka 31 in navedena sodna praksa).

64 Okoliščina, da se je predložitveno sodišče v vprašanjih formalno sklicevalo na nekatere določbe prava Unije, Sodišča namreč ne ovira, da predložitvenemu sodišču zagotovi vse elemente razlage, ki bi mu lahko koristili pri presoji zadeve v glavni stvari, in sicer tako, da iz vseh elementov, ki jih je to sodišče predložilo, zlasti iz obrazložitve predložitvene odločbe, izloči elemente prava Unije, za katere je ob upoštevanju predmeta spora potrebna razlaga (glej v tem smislu sodbo z dne 22. aprila 2021, Profi Credit Slovakia, C-485/19, EU:C:2021:313, točka 50 in navedena sodna praksa).

65 V obravnavani zadevi je iz navedb predložitvenega sodišča, povzetih v točkah od 31 do 35 te sodbe, razvidno, da je M. E. O. najprej podal prošnjo za mednarodno zaščito pri poljskih organih, nato pa je 2. marca 2020 vstopil v Nemčijo in tam podal prošnjo za azil, ki jo je zvezni urad evidentiral 30. aprila 2020. Medtem je poljski pristojni organ 20. aprila 2020 prekinil postopek, ki se je začel na podlagi prošnje, ki jo je podal M. E. O., ker je ta prebival v Nemčiji.

66 Zvezni urad pa je z odločbo z dne 14. julija 2021, ki je predmet postopka v glavni stvari v zadevi C-202/23, prošnjo za azil, ki jo je podal M. E. O., zavrgel kot nedopustno, z obrazložitvijo, da je na dan prenosa odgovornosti za obravnavanje prošnje M. E. O. za mednarodno zaščito na Zvezno republiko Nemčijo v skladu s členom 29(2) Uredbe Dublin III, in sicer 31. januarja 2021, poljski pristojni organ že z dokončno odločbo v skladu s členom 28(1) Direktive 2013/32 prekinil postopek v zvezi s predhodno prošnjo tega prosilca za mednarodno zaščito, pri čemer je bila navedena prošnja po mnenju tega organa implicitno umaknjena.

67 Iz tega izhaja, da se je zvezni urad pri zavrženju prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je podal M. E. O., kot nedopustne, oprl na premiso, da je mogoče v okoliščinah, kot so opisane v točkah 65 in 66 te sodbe, novo prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo je podal M. E. O., opredeliti kot „naknadno prošnjo“ v smislu člena 2(q) Direktive 2013/32 in za to prošnjo uporabiti člen 33(2)(d) te direktive. Vprašanja, postavljena v zadevi C-202/23, temeljijo na isti premisi.

68 V tem okviru je treba vprašanja, postavljena v zadevi C-202/23, preoblikovati in šteti, da predložitveno sodišče z njimi v bistvu sprašuje, ali je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 2(q) te direktive razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki določa možnost, da se kot nedopustna zavrže prošnja za mednarodno zaščito v smislu člena 2(b) navedene direktive, ki jo v tej državi članici poda državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, ki sta v drugi državi članici že podala prošnjo za mednarodno zaščito, če je bila nova prošnja podana, preden je pristojni organ druge države članice v skladu s členom 28(1) te direktive sprejel sklep o prekinitvi postopka v zvezi s prejšnjo prošnjo zaradi implicitnega umika te prošnje.

69 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 2(q) Direktive 2013/32 izrecno določa možnost, da se nova prošnja za mednarodno zaščito opredeli kot „naknadna prošnja“, če je „podana“ po izdaji dokončne odločbe v smislu člena 2(e) te direktive v zvezi s predhodno prošnjo, vključno s primeri, ko je prosilec prošnjo izrecno umaknil, in primeri, ko je organ za presojo v smislu člena 2(f) navedene direktive prošnjo zavrnil po njenem implicitnem umiku v skladu s členom 28(1) te direktive.

70 Člen 28(1), prvi pododstavek, Direktive 2013/32 določa, da kadar obstajajo upravičeni razlogi za domnevo, da je prosilec implicitno umaknil svojo prošnjo ali od nje odstopil, države članice zagotovijo, da organ za presojo sprejme sklep o prekinitvi postopka ali – če na podlagi ustrezne vsebinske preučitve prošnje v skladu s členom 4 Direktive 2011/95 šteje, da je prošnja neutemeljena – odločbo o zavrnitvi prošnje.

71 V skladu s členom 28(1), drugi pododstavek, točka (b), Direktive 2013/32 lahko države članice domnevajo, da je prosilec implicitno umaknil prošnjo za mednarodno zaščito ali od nje odstopil, kadar se ugotovi, da je pobegnil ali brez dovoljenja zapustil kraj, kjer je živel ali bil pridržan, ne da bi to v razumnem roku sporočil pristojnemu organu, ali da v razumnem roku ni izpolnil obveznosti javljanja ali drugih obveznosti komuniciranja, razen če prosilec dokaže, da je bilo to posledica okoliščin, na katere ni mogel vplivati.

72 Poleg tega člen 28(2), prvi pododstavek, Direktive 2013/32 določa, da države članice zagotovijo, da je prosilec, ki se ponovno javi pristojnemu organu po izdaji sklepa o prekinitvi postopka iz odstavka 1 tega člena, upravičen zahtevati, da se njegov postopek ponovno uvede, ali podati novo prošnjo, za katero se ne uporablja postopek iz členov 40 in 41 te direktive. V skladu s členom 28(2), drugi pododstavek, navedene direktive lahko države članice po eni strani določijo rok najmanj devetih mesecev, po katerem postopka ni mogoče ponovno uvesti, nova prošnja pa se obravnava kot naknadna prošnja, za katero se uporablja postopek iz členov 40 in 41 te direktive, ter po drugi strani določijo, da se lahko postopek nadaljuje samo enkrat.

73 Čeprav se člen 2(q) Direktive 2013/32 ne nanaša izrecno na primer, v katerem je država članica, v kateri je prosilec podal prošnjo za mednarodno zaščito, sprejela sklep o ustavitvi postopka v zvezi s to prošnjo zaradi implicitnega umika te prošnje, je tudi novo prošnjo, podano po sprejetju take odločbe, mogoče opredeliti kot „naknadno prošnjo“ v smislu te določbe. Če namreč ne bi bilo tako, v členu 28(2), prvi pododstavek, te direktive ne bi bilo treba določiti, da se za novo prošnjo, ki jo poda prosilec, ki se ponovno javi pristojnemu organu po izdaji sklepa o prekinitvi iz odstavka 1 tega člena 28, ne uporablja postopek iz členov 40 in 41 navedene direktive, ki se nanaša na naknadne prošnje.

74 Vendar iz samega besedila člena 2(q) Direktive 2013/32 izhaja, da je novo prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo poda državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, ki sta tako prošnjo že podala, mogoče opredeliti kot „naknadno prošnjo“ in jo zavreči kot nedopustno v skladu s členom 33(2)(d) te direktive le, če je bila podana po izdaji dokončne odločbe v zvezi s to predhodno prošnjo. Zato je opredelitev nove prošnje istega prosilca kot „naknadne prošnje“ izključena, kadar je bila ta nova prošnja podana pred sprejetjem dokončne odločbe o prejšnji prošnji tega prosilca.

75 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 6 Direktive 2013/32 razlikuje med podajo prošnje za mednarodno zaščito, njenim evidentiranjem, ki ga mora zadevna država članica opraviti na podlagi odstavka 1, prvi in drugi pododstavek, tega člena, in njeno vložitvijo, s katero se od prosilca za mednarodno zaščito načeloma zahteva, da izpolni za to določen obrazec v skladu z odstavkoma 3 in 4 navedenega člena (glej v tem smislu sodbo z dne 25. junija 2020, Ministerio Fiscal (Organ, za katerega je verjetno, da bo prejel prošnjo za mednarodno zaščito), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, točki 87 in 93).

76 Kot je Sodišče že razsodilo, se za dejanje „podaje“ prošnje za mednarodno zaščito ne zahteva nobena upravna formalnost, saj je treba te formalnosti izpolniti pri „vložitvi“ prošnje (sodba z dne 25. junija 2020, Ministerio Fiscal (Organ, za katerega je verjetno, da bo prejel prošnjo za mednarodno zaščito), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, točka 93).

77 Glede na uporabo izraza „podan“ v členu 2(q) Direktive 2013/32 pa je treba ugotoviti, da je za opredelitev prošnje za mednarodno zaščito kot „naknadne prošnje“ v smislu te določbe pomemben le datum, ko je bila podana.

78 Poleg tega sklepa o prekinitvi postopka v zvezi s prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo je organ za presojo sprejel v skladu s členom 28(1) Direktive 2013/32, ker je prosilec implicitno umaknil svojo prošnjo, ni mogoče šteti za dokončno odločbo v smislu člena 2(e) te direktive, dokler ima prosilec možnost, določeno v členu 28(2) navedene direktive, da zahteva, da se njegov postopek ponovno uvede, ali da poda novo prošnjo, za katero se ne uporablja postopek iz členov 40 in 41 Direktive 2013/32. Zato nove prošnje, ki jo prosilec poda v tem položaju, ni mogoče šteti za „naknadno prošnjo“ v smislu člena 2(q) te direktive in je v skladu s členom 33(2)(d) navedene direktive ni mogoče zavreči kot nedopustne.

79 V obravnavani zadevi je iz spisa, s katerim razpolaga Sodišče, razvidno, da je M. E. O. pri nemških organih podal prošnjo za azil 2. marca 2020, medtem ko je bil sklep pristojnega poljskega organa o ustavitvi postopka v zvezi z njegovo prošnjo za mednarodno zaščito, podano pri poljskih organih, sprejet šele 20. aprila 2020, poleg tega pa je bilo mogoče ta postopek ponovno uvesti. Če je dejansko tako, kar mora preveriti predložitveno sodišče, je treba ugotoviti, da opredelitev prošnje za azil, ki jo je M. E. O. pri nemških organih podal kot „naknadno prošnjo“, in zavrženje te prošnje kot nedopustne, ker M. E. O. ni navedel novih elementov ali ugotovitev glede na svojo prejšnjo prošnjo, nista v skladu z določbami člena 2(q) in člena 33(2)(d) Direktive 2013/32.

80 Ob upoštevanju vseh zgornjih preudarkov je treba predložitvenemu sodišču odgovoriti, da je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 2(q) te direktive razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki določa možnost, da se kot nedopustna zavrže prošnja za mednarodno zaščito v smislu člena 2(b) navedene direktive, ki jo v tej državi članici poda državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, ki sta v drugi državi članici že podala prošnjo za mednarodno zaščito, če je bila nova prošnja podana, preden je pristojni organ druge države članice v skladu s členom 28(1) te direktive sprejel sklep o prekinitvi postopka v zvezi s prejšnjo prošnjo zaradi implicitnega umika te prošnje.

Stroški

81 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

1. **Člen 33(2)(d) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite v povezavi s členom 2(q) te direktive**

   je treba razlagati tako, da

   ne nasprotuje ureditvi države članice, ki določa možnost, da se kot nedopustna zavrže prošnja za mednarodno zaščito v smislu člena 2(b) navedene direktive, ki jo v tej državi članici poda državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, katerih predhodna prošnja za mednarodno zaščito, podana v drugi državi članici, za katero se uporablja Direktiva 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite, je bila zavrnjena z dokončno odločbo, sprejeto v zadnjenavedeni državi članici.

2. **Člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 2(q) te direktive**

   je treba razlagati tako, da

   nasprotuje ureditvi države članice, ki določa možnost, da se kot nedopustna zavrže prošnja za mednarodno zaščito v smislu člena 2(b) navedene direktive, ki jo v tej državi članici poda državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, ki sta v drugi državi

članici že podala prošnjo za mednarodno zaščito, če je bila nova prošnja podana, preden je pristojni organ druge države članice v skladu s členom 28(1) te direktive sprejel sklep o prekinitvi postopka v zvezi s prejšnjo prošnjo zaradi implicitnega umika te prošnje.

Podpisi